

บทที่ 1.1

ฉันวิ่งวนเวียนอยู่ในอุโมงค์ดำมืด...ซบซ้อน...สับสนไร้ทางออก
ไม่ต่างอะไรกับเขาวงกต...ติดต่อกันมาเนิ่นนาน ความรู้สึกหวาดกลัว
จับแน่นอยู่ที่ขั้วหัวใจ

...นี่มันที่ไหน

...ฉันมาทำอะไรอยู่ตรงนี้

หรือว่า...ฉันอาจไม่มีวันเห็นแสงสว่างอีกเลยตลอดกาล

สองเท้าซึ่งติดอยู่กับสองขาพาร่างอันลั่นเทาและเปียกโชกไปด้วย
เหงื่อแห่งความลึนหวังลัดเลาะสะเปะสะปะไปเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่น่าจะเหนื่อย
จนหายใจหอบ ทั้งๆ ที่ขาน่าจะปวดล้าจนแทบยืนไม่ไหว แต่ฉันกลับยังคง
วิ่ง วิ่งอยู่อย่างนั้น รวากับว่าหากหยุดขามาเมื่อไหร่ ชีวิตและจิตวิญญาณ
ของฉันจะต้องจบสิ้น...สูญสลายลงไปพร้อมๆ กัน

...แต่...ฉันกำลังหาสิ่งใดอยู่

...ฉันกำลังจะไปไหน

จู่ๆ แสงสีขาว...สว่างจ้าจนทำให้ตาพร่ามัวก็ปรากฏขึ้นลิบๆ ด้านหน้า

...นั่นคือคำตอบ...หรือไม่ใช่

ฉันไม่มีเวลาที่จะไตร่ตรองอะไรให้มาก ความไม่สว่างนั้น
คืออะไรและจะนำฉันไปที่ไหน ฉันก็ไปทั้งนั้น เพราะมันเป็นเพียงจุดเดียว
ที่แตกต่างจากความมืดของอุโมงค์ที่ยาวจนฉันนึกว่าจะไม่มีวันสิ้นสุด
แห่งนี้ มันจะต้องเป็นทางออกแน่นอน

...แต่...เป็นทางออกไปสู่อะไร

...ช่างเถอะ มันไม่สำคัญ

ดวงตาทั้งสองข้างของฉันปิดสนิทด้วยไม่อาจหาญสู้กับแสงสีขาว
ที่สว่างราวกับจะทิ่มแทงได้ สองข้างยังคงพาฉันวิ่งต่อไปตรงหน้า

ฉันร่วงหล่นวูบลงสู่เบื้องล่าง

...พื้น...หายไ้

แล้ว...ฉันก็รู้สึกคล้ายถูกมือยักษ์กระชากขึ้นทั้งตัว พร้อมกับความ
เจ็บปวดที่แล่นร้าวลึกจากแผ่นอก แผ่ขยายไปทุกส่วนของร่างกาย

...แสงสว่างถูกแทนที่ด้วยความมืดมิดเช่นเดิม

"หัวใจกลับมาเต้นอีกครั้งแล้วค่ะหมอ"

หูของฉันได้ยินเสียงหวานของผู้หญิงดังขึ้นด้วยความตื่นเต้นปน
โล่งใจ ตามด้วยเสียงหัวเราะของผู้ชายสั่งการอะไรบางอย่างเร็วปรือ
ฉันพยายามขยับตัว หากไม่เป็นผลสำเร็จ แม้แต่ปลายนิ้วและเปลือกตา
ยังไม่ยอมทำตาม ทุกส่วนของร่างกายหนักอึ้งคล้ายถูกสร้างจากหินสลัก

...เกิดอะไรขึ้น

...ตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน

คำตอบของคำถามของฉันกลับเป็นความขมปร่าจากปลายจมูก
ตามด้วยความเย็นเฉียบที่ไหลเวียนอยู่ในเลือดทุกหยด

...แล้วทุกอย่างก็สงบนิ่ง...ไม่มีเขาวงกต ไม่มีแสงสว่าง

...ฉันนอนเหยียดอยู่ท่ามกลางความว่างเปล่า ล้อมรอบด้วย
ความเงียบบน

ความรู้สึกแรกที่แล่นผ่านเข้ามาในความรับรู้ก็คือความเจ็บปวดจน
ร้าวไปทั้งกาย ฉันทดลองขยับปลายนิ้วซ้าๆ ด้วยความไม่มั่นใจว่าสมอง
จะสามารถบังคับให้อวัยวะเล็กๆ นั้นทำตามคำสั่งได้

...นิ้วนางและนิ้วก้อยถูกยกขึ้น สูงจากตำแหน่งเดิมที่พวกมันวาง
อยู่ไม่ถึงเซนติเมตร

ยังไม่ทันที่ฉันจะโล่งใจกับผลลัพธ์นั้นอย่างเต็มที่และตัดสินใจ
จะทำอะไรต่อไป อากาศรอบกายที่แปรเปลี่ยนหรืออะไรบางอย่าง
บอกกับฉันว่ามีใครคนหนึ่งเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ ปลายนิ้วรวมไปถึงมือ
ของฉันทั้งมือก็ถูกมือร้อนผ่าวของใครคนนั้นกุมเอาไว้หลวมๆ รวากับ
เจ้าตัวกำลังประคองแก้วที่บอบบาง ตามด้วยเสียงทุ้มต่ำที่อัดแน่นไปด้วย
ความตื่นเต้น ยินดีและร้อนใจของเขา

"...นิ้วเริ่มขยับได้แล้ว..."

...ใครกัน

ฉันตั้งคำถามอยู่ในใจพร้อมกับนิ้วหน้าน้อยๆ ใช้พลังใจทั้งหมด
พยายามผลักเปลือกตาที่หนักอึ้งให้ลืมขึ้น มันทำให้คิ้วของฉันขมวดแหมบ
เข้าหากัน เปลือกตาบีบแน่นกว่าเดิมหลายวินาทีก่อนจะพลิกกระตุก
และเปิดขึ้นซ้าๆ ภาพตรงหน้าพร่าเลือนราวกับว่าฉันกำลังจมอยู่กับบ่อ
มองผ่านผิวน้ำที่สั่นไหวด้วยระลอกคลื่นขึ้นไปเบื้องบน ไกลออกไปเป็น
สีขาวสว่าง และมีใบหน้าหนึ่งอยู่ใกล้จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจที่ถี่เร็ว

เสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มีความอ่อนโยนและห่วงใยใน
ทุกพยางค์ที่เปล่งออกมา

"...ยังเจ็บอยู่ไหม เป็นยังไงบ้าง..."

ริมฝีปากและลำคอของฉันแห้งผาก ระบบความคิดลึบลงไปหมด
ฉันจึงปิดปากเงียบ และดูเหมือนว่าคำถามเองก็พอจะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น
กับฉันได้ดี เขาไม่ได้ถามซ้ำ แต่ผละออกห่างจากฉันไปครู่หนึ่งเพื่อเรียก
หาแพทย์ และกลับเข้ามาอยู่ข้างฉันเหมือนเดิม มือหนึ่งของเขากุมมือ

ข้างขวาของฉันเอาไว้แน่นอน ส่วนอีกมือยกขึ้นแตะพวงแก้มเย็นซัดของฉัน ลูบไล้เบาๆ ความรู้สึกทั้งมวลของเขาถูกถ่ายทอดผ่านสัมผัสที่แผ่วเบา นั้น จนนั่นอ่อนวาบไปทั้งหัวใจ

สายน้ำและระลอกคลื่นค่อยๆ สลายไป ฉันมองเห็นทุกสิ่งได้ชัดเจน ขึ้นทีละน้อยๆ

สีขาวที่เห็นอยู่ไกลๆ ในตอนแรกนั้น ความจริงเป็นเพดานห้อง สีขาวสะอาด สว่างไสวด้วยไฟจากหลอดไฟนีออน ส่วนใบหน้าที่อยู่ใกล้ๆ เป็นใบหน้าหล่อเหลาคมคายของชายหนุ่มผิวค่อนข้างคล้ำจนเกือบจะเป็น สีน้ำตาลอมแดงคนหนึ่ง เขากำลังมองฉันด้วยดวงตาสีน้ำตาลเข้ม...ซึ่ง ถึงแม้จะถูกเคลือบด้วยน้ำตาอยู่บ้าง แต่ไม่อาจบดบังความรักที่ฉาย กระจ่างได้ ริมฝีปากได้จุมพิตได้รูปสวยกำลังยิ้ม กระทบกับฉันซ้ำแล้ว ซ้ำเล่า

"เจ็บมากไหม ถ้าทำได้ พยายามรับความเจ็บปวดทั้งหมดเอาไว้เอง ฝ่ายจะได้ไม่ต้องเจ็บ ไม่ต้องทรมานแบบนี้"

เสียงของเขาคล้ายมีเวทมนตร์ เพราะทุกคำที่เปล่งออกมาทำให้ ร่างกายของฉันเบาขึ้นทีละน้อย สิ่งที่เกิดกับอยู่ลอยหายไป

ฉันขยับตัวเพื่อลุกนั่ง เขาจึงปรับเตียงด้านศีรษะของฉันให้เอนสูงขึ้น จนคล้ายกับเก้าอี้ และช่วยจัดหมอนให้ฉันนั่งอยู่ในท่าที่สบายขึ้น ก่อนที่ ตัวเองจะนั่งลงข้างๆ กุมมือของฉันเอาไว้อีกครั้ง

"กะ...เกิดอะไรขึ้นคะ..." ฉันเค้นเสียงของตัวเองให้หลุดลอดออกไป ได้ในที่สุด "หะ...ที่นี่...ที่ไหน"

"โรงพยาบาลครับ เครื่องบินที่ฝายนั่งมาเกิดอุบัติเหตุเครื่องบิน ไกลออกนอกรันเวย์ไปชนเข้ากับรั้วกัน โชคดีที่มีคนช่วยฝ้ายออกมาได้ แต่ฝ้ายก็กลับไปหลายวันจนพี่ใจเสียไปหมด"

"ฝ้าย...หรือคะ..." ฉันทวนคำของเขาอย่างงงๆ

"ครับ...ฝ้ายจำไม่ได้หรือ ฝ้ายบินไปเยี่ยมเพื่อนที่..."

"ไม่ใช่ค่ะ คุณไม่เข้าใจ..."

"พี่...ไม่เข้าใจอะไร แล้วทำไมฝ้ายถึงได้เรียกพี่แบบนั้น..."

ฉันส่ายหน้าอย่างอึดอั้น ความกลัดกลุ้มขยายตัวจนเต็มพื้นที่หน้าอกจนฉันอยากจะระเบิดเสียงกรี๊ดร้องออกมา แต่กลับทำได้เพียงบอกเขาด้วยเสียงแหบแห้ง

"ฉันไม่ได้ชื่อฝ้าย"

คำพูดของฉันส่งผลให้ดวงตาสีน้ำตาลคู่สวยภายใต้กรอบตาโตค่อนข้างเรียวและเปลือกตาที่พับเป็นสองชั้นหนาเล็กแปรเปลี่ยนเป็นตื่นตระหนก...หวาดหวั่น

เวลาผ่านไปหลายวินาทีกว่าที่เขาจะหาเสียงของตัวเองเจอ แต่คราวนี้มันฟังดูแข็งกว่าแทบจะไม่ต่างอะไรกับเสียงของฉัน แม้ว่าริมฝีปากของเขาจะคลี่เป็นรอยยิ้ม แต่มันก็สิ้นระริกจนทำให้สีหน้าของเขาแลดูเหมือนกับคนที่กำลังจะร้องไห้

"ฝ้าย...ฝ้ายอย่าล้อพี่เล่นอย่างนี้ได้ไหม"

แววตาของเขามองฉันอย่างอ่อนวอน สีหน้าของเขาฉาบด้วยความปวดร้าวแสนสาหัส มือใหญ่แข็งแรงที่กุมมือของฉันอยู่เปลี่ยนจากความร้อนผ่าวเป็นเย็นเฉียบในเวลาเพียงไม่กี่วินาที ฉันรู้สึกราวกับหัวใจทั้งดวงกำลังถูกบีบเค้นด้วยมือยักษ์จนหายใจแทบไม่ออก น้ำตาที่ถูกกลั้นออกมาจากทุกความรู้สึกอันหม่นหมองขึ้นมาปรึ่มล้นอยู่บนขอบตาล่าง ฉันสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ แต่มันกลับไม่ช่วยอาการขาดอากาศหายใจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้ได้เลย

"ฉันไม่รู้จักคนชื่อฝ้าย" ฉันย้ำความเป็นจริงอีกครั้ง

เขากลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น "พี่...แล้วพี่ละ จำพี่ได้บ้างไหม"

ฉันส่ายหน้าก่อนจะให้คำตอบที่รู้ว่าจะทำให้ทำลายโลกของเขาลงทั้งใบ

"ฉัน...ไม่รู้จักคุณ"

"ไม่...เป็นไปได้" เขาพิมพ์ด้วยเสียงเบาหวิว ดวงตาเบิกโพลงด้วย

ความไม่เชื่อว่าสิ่งที่ได้ยินจะเป็นจริง แล้ว...จู่ๆ แววดตาของเขาก็เปลี่ยนเป็น
แข็งกร้าว เสียงของเขาตังขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับอาการหายใจเร็วแรงจน
เหมือนหอบ "ไม่...ฝ่ายจะจำพี่ไม่ได้ได้อย่างไร"

ชายหนุ่มตรงหน้าไม่ได้พูดเฉยๆ แต่เกือบจะเรียกได้ว่า 'กระโจน'
เข้ามาใกล้ และมันก็ทำให้ฉันกลัวจนตัวสั่น ชนิดที่หากฉันยืนอยู่ละก็
คงจะถอยกรูดไปด้านหลังเพื่อให้อยู่ห่างจากเขามากที่สุด แต่เพราะ
ตอนนี้ฉันนั่งอยู่บนเตียงจึงทำได้เพียงแต่กระดกตัวฟังลึกลงในหมอน
ด้านหลังเท่านั้น

ท่าทางของฉันทำให้เขาสงบลงได้ทันที มือใหญ่ของเขาถูกยกขึ้น
คล้ายจะเอื้อมมาสัมผัสแก้มฉันเพื่อปลอบใจ แต่ฉันที่ยังไม่ไว้วางใจ
สละบัดหน้าหนี เขาจึงปล่อยมือของตัวเองให้ตกลงบนตักและนิ่งเฉยไปโดย
ที่ไม่ได้ละสายตาไปจากใบหน้าของฉัน และฉันก็เห็นน้ำตาหยาดไหลจาก
สองตาของเขาอย่างเงียบงัน

ฉันเจ็บปวดไปกับเขา แต่ไม่รู้ว่าควรจะพูดว่าอะไรจึงจะสามารถ
ปลอบโยนเขาได้

"ฝ่าย...คุณ...คุณบอกว่าคุณไม่ได้ชื่อฝ่าย" เขาเริ่มต้นใหม่อย่าง
ระมัดระวังหลังจากเงียบไปนาน "ถ้าอย่างนั้น...คุณชื่ออะไร"

"ฉันชื่อ..." ฉันหลุดปากออกไปได้เพียงแค่นั้น และหาคำพูดต่อไป
ไม่เจอ

...ฉันชื่ออะไร

เป็นคำถามที่ฉันไม่ได้คิดที่จะถามตัวเองมาก่อน ตั้งแต่วินาทีที่
รู้สึกตัวขึ้นมาจนถึงวินาทีนี้ ฉันพยายามค้นหาความทรงจำที่ถูกซ่อนอยู่
ที่ไหนสักแห่งในความคิดจนความเจ็บปวดแล่นเข้ามาในศีรษะเป็นริ้วๆ
ฉันก้มหน้าลง ยกมือขึ้นมาบีบขมับทั้งสองข้าง

"ฝ่าย...เป็นอะไรไป" เขาเอื้อมมือขึ้นมาจับไหล่ของฉันเอาไว้ทั้งสอง
ข้างพลางถามฉันด้วยน้ำเสียงร้อร่น

คราวนี้ฉันตอบกลับด้วยเสียงที่เกือบจะเป็นตะโกน "ฉันไม่ได้ชื่อฝ่าย
อย่ามาเรียกฉันด้วยชื่อนั้น"

ความฉุนเฉียวของฉันทำให้เขาตกใจพอดู เพราะมือของเขาเกือบ
จะตกลงจากไหล่ของฉัน แต่เขาตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว มือของเขา
บีบไหล่ของฉันแน่นขึ้นเล็กน้อย บอกฉันด้วยเสียงที่นุ่มนวล

"ผมขอโทษ"

มันทำให้ฉันเย็นลงได้ทันทีเหมือนกัน ฉันเงยหน้าขึ้น มองเขา
ผ่านม่านหน้าต่างของตัวเอง พุดเจี๊ยะรอยสะอื้นที่ไม่คิดจะเก็บกลับไว้อีกต่อไป
"คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษ ฉันผิดเอง แต่...ฉันจำไม่ได้ ฉันไม่รู้ว่
ตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร มาจากไหน ฉันนึกไม่ออก...นี่ก็ไม่ออกเลยแม้แต่
อย่างเดียว"

เขาเงยไปอีกพักหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนคำถามเสียใหม่ "ถ้าอย่างนั้น...
อะ...เอ้อ...คุณจำอะไรได้บ้าง"

"ฉัน..."

ฉันหลับตาลงเพื่อส่งตัวเองกลับไปในอดีต เสาะหาแสงสว่างแห่ง
ความทรงจำด้วยความหวังว่ามันจะสว่างวาบขึ้นที่ไหนสักแห่ง แต่ก็ไม่พบ
...ไม่มีแสงสว่างท่ามกลางความมืดมิด

ฉันลืมตาขึ้นมาพบกับรอยยิ้มของเขาที่มองมาอย่างให้กำลังใจ
ทั้งๆ ที่ตัวเขาเองไม่อาจซ่อนความหม่นหมอง ความเจ็บปวด และความ
หวาดกลัวในแววตาได้สนิท

"ใจเย็นๆ คุณทำได้"

ฉันหลับตาลงอีกครั้ง และได้เห็นภาพโครงหน้าของใครบางคน
ผุดขึ้นมาจากก้นบ่อแห่งความสิ้นหวัง ผมสีน้ำตาลอ่อนของเขาคนนั้น
อ่อนนุ่มเหมือนไหม ดวงตาสีฟ้าเข้มมองตรงมาด้วยแววตาแห่งรัก
ริมฝีปากหยักบางเปิดยิ้มอ่อนโยน ไม่ต่างไปจากผู้ชายอีกคนที่รอคอย
คำตอบอยู่ท่ามกลางแสงสว่าง แต่...ฉันรู้จักผู้ชายซึ่งอยู่ท่ามกลางความ

Moonlight Sonata... เพลงรักใต้แสงจันทร์

16

มิดมิดที่เห็นเพียงใบหน้าอันเลื่อนรางนี้ ฉันจำดวงตาสีฟ้าเข้มคู่นี้ได้
เจนใจจากที่ไหนสักแห่ง

หัวใจของฉันเต้นแรง... โลดขึ้นด้วยความคิดถึงและโหยหา

ชื่อของชายหนุ่มตาสีฟ้าวาบขึ้นมาในความคิด และหลุดผ่าน
ริมฝีปากที่ขยับขึ้นเป็นรอยยิ้มภายใต้หยาดน้ำตาที่หลังออกมาเป็นสาย

"ทรอย..."

บทที่ 1.2

ภาพท้องฟ้าของลอนดอนซึ่งปกคลุมด้วยเมฆฝนสีเทาและหยาดน้ำใสๆ ดั่งเกล็ดแก้วพริ้งพรุลงมาเป็นสายที่มองเห็นผ่านเลนส์แว่นกันแดดสีน้ำตาล ดูคล้ายกับจอภาพโทรทัศน์ที่ฉายภาพยนตร์เก่าสีซีเปีย ให้ความรู้สึกหนักอึ้งและหม่นเศร้าเช่นเดียวกับความรู้สึกในใจของผมในตอนนั้น และน้ำใสๆ ที่ไหลออกจากสองตาโดยที่ผมไม่คิดจะอดกลั้นก็หลังรินไม่ต่างกัน

...ความเจ็บปวดจนชาไปทั้งใจและกายเป็นเช่นนี้เอง

จู่ๆ เงามืดาก็ปรากฏขึ้นเหนือศีรษะ สายฝนที่โปรยปรายลงมาบนผมที่เปียกชื้นก็กลับร่วงหล่นลงบนพื้นผ้าของม้านั่งเสียงเปาะเปะดูเสียงดนตรี ผมละสายตาจากท้องฟ้า หันหน้ากลับมาพบกับเล็บยาวตัดได้รูปสวยทาสีแดงเข้มตัดกับมือสีขาวสะอาดซึ่งจับอยู่ที่ด้ามร่วม

"ทรอย"

เสียงหวานใสของคนถือร่มดังขึ้นอย่างปลอบประโลม ไอสีขาวสะอาดลอยวนอยู่ใกล้ริมฝีปากอิมอันเกิดจากร้อนของลมหายใจ ซึ่งมีอุณหภูมิตี๋เดียวกับร่างกายกระทบเข้ากับอากาศรอบด้านที่เย็นจัด

ดวงตากลมโत्ตีเซียวมรกตบนใบหน้ารูปไข่ล้อมไปด้วยผมสีบลอนด์
หยิกสยายซ้อนขึ้นมองผมอย่างห่วงใย มีอีกข้างของเธอยกขึ้นแตะแก้ม
ที่คงสากไปด้วยไรหนวดเคราจางๆ

"ฉันเสียใจด้วยนะคะ"

ผมพินัย้มออกมาได้บ้างๆ ตามมารยาท "ขอบคุณนะฮอลลี่"

ฮอลลี่ส่ายหน้าหน่อยๆ เป็นเชิงปรามว่าอย่าพูดจาเหมือนคนห่างไกล
แบบนั้น ก่อนจะเอ่ยชวน "จะกลับหรือยังคะ แยกคนอื่นๆ กลับไปเกือบ
หมดแล้ว"

"คุณกลับไปก่อนเถอะ ผมอยากอยู่ที่นี้สักพัก"

"ถ้าอย่างนั้นยืมร่มคันนี้ไว้ อย่าทรมานตัวเองด้วยการตากฝนเดือน
พฤศจิกายนแบบนี้ จะไม่สบายเสียเปล่าๆ" เธอเตือนด้วยเสียงค่อนข้าง
เข้มงวดพลังพยักพยิตไปยังป้ายหลุมศพที่เพิ่งผ่านการทำพิธีมาเมื่อไม่
กี่นาทีที่ผ่านมา "คุณทำแบบนี้ ถ้าแอนนี่สอยู่ เธอจะต้องดูคุณแน่ๆ อย่า
ทำให้เธอต้องเป็นห่วงเลยนะคะ"

"ผมรู้..."

"พยายามทำให้สบายนะคะหรอย"

"ผมจะพยายาม"

ฮอลลี่ส่งด้ามร่มให้ผมถือ ก่อนจะเขย่งปลายเท้าขึ้น จรดเรียวกปาก
นุ่มลงบนแก้มผมทั้งสองข้างอย่างแผ่วเบาเป็นการอำลา และก้าวยาวๆ
เดินจากไปสมทบกับเหล่าญาติพี่น้องและกลุ่มเพื่อนสนิทที่ยังคงจับกลุ่ม
ยืนคุยกันอยู่เบาๆ ในร่ม แต่เพียงไม่นานคนเหล่านั้นต่างก็ทยอยกลับ

รู้ตัวอีกทีรอบข้างก็มีแต่ความเงียบสงบ เหลือเพียงเสียงฝนและ
เสียงลมหายใจอ่อนล้าของตัวเอง

ผมระบายลมหายใจออกมายาวเหยียดทั้งๆ ที่รู้ว่า จะอย่างไรก็
ไม่มีทางทำให้ความอัดอั้นที่ปรึ่มล้นอยู่เจือจางลงได้ และทรุดตัวนั่งยองๆ